

DUŠAN BOGOJEVIĆ

Prof. DUŠAN BOGOJEVIĆ, rođen je 13. svibnja 1896. godine u selu Vrhovci donji (Vrhovci Papučki), biv. općina Stražeman, biv. kotar Slavonška Požega, od oca Steve Bogojevića, nadlugara i majke Stoje rođ. Kubić. Osnovnu školu pohađao je od 1903. do 1907. u selu Oljasi, gimnaziju od 1907. do 1916. dijelom u Sremskim Karlovcima, no pretežno u Slavonškoj Požezi, gdje je 1916. i maturirao. Studirao je na filozofskom (tada »mudroslovnom«) fakultetu u Zagrebu od 1918—1921. struku prirodopis i geografija, i slušao predmete mineralogija, geologija, paleontologija, zoologija, botanika i geografija. Diplomirao je 20. 10. 1921. godine. Od 16. 1. 1916. do 1. 7. 1917. je služio a. u. vojsku u domobranskoj pješadiji. 1921. godine položio je stručni ispit u »Kr. srednjoškolskom povjerenstvu«. U međuvremenu, iza završetka služenja vojske i početka studija, od 2. 11. 1917. do 30. lipnja 1918., službovao je kao »namjesni učitelj« u pučkim školama u selima Gredani i Mašić kod Nove Gradiške.

1. 11. 1920. uzet je za pomoćnog službenika u »Mineralogijsko-geologijskom zavodu« biv. Tehničkog fakulteta (sada Zavod za mineralogiju, petrologiju i ekonomsku geologiju Rudarsko-geološko-naftnog fakulteta). U tom zavodu gdje je postavljen 1. 2. 1922. za asistenta, proveo je cijeli svoj radni vijek i gdje su mu predstojnici bili dr Ferdo Koch, dr Fran Suklje, dr Luka Marić i dr Miroslav Tajder. Penzioniran je 23. 11. 1962. godine. Jedno vrijeme od 1925—1928. imao je formalno status profesora na I realnoj gimnaziji i državnoj učiteljskoj školi u Zagrebu, ali dodijeljen na rad u Mineralogijsko-geologijski zavod. 1928. godine teško je obolio od TBC što ga je doživotno osakatalo i onemogućilo da intenzivnije i znanstveno djeluje. 6. 7. 1949. godine stupio je u brak s Kolarić Marijom rodom iz sela Palešnik kod Garešnice.

Dušan Bogojević bio je vrstan pedagog i na vježbama je odgajao brojne generacije geologa, rudara, građevinara, kemičara, arhitekata i geodeta. Privlačila ga je posebno botanika. Imao je fantastičnu memoriju i dar za osjećaj lijepoga, što se ogledalo u uređivanju zbirke minerala i stijena, u fotografijama prirode i mikrofotografijama koje je napravio, u njegovom lijepom i kaligrafskom rukopisu. Posjedovao je izuzetne kvalitete poštenog i vrednog čovjeka, druželjubivog i prijateljskog, osjećajnog i sa svim ostalim što ga je činilo rijetkim čovjekom idealnih osobina i karaktera. Blagost i tolerancija mogla se osjetiti u svakom susretu s njim, pa ma ko to bio. Jednostavan, skroman, bio je zanesenjak koji je neizmjereno volio prirodu, razumijevao je, poštovao njena pravila i tako živio i doživio, iako bolestan, duboku starost.

V. Majer